

krilo, v središče, v sprednji in zadnji del; odkod sicer *Potiskave*? Če jim je šlo slabo in so obupavali, hajdi, puško v koruzo in zbežimo (več *Begunj*). Močnejšega so imenovali premagovca (vas *Premagovec* pri Kostanjevici); žel pa je že takrat vselej neizmerno slavo (vasi *Slavina* in *Slavine*). —

Kakor pa je vsake stvari napósled konec, takó je konec tudi mojih krajevnih imen. Pravijo, da se po navadi vsaka stvar pričenja z začetkom in končuje s koncem. Tudi meni se zdí to prirodno. Začel sicer nisem z začetkom, hočem pa vsaj končati s koncem ter opozarjam na vasi *Konec*, *Hudi Konec* in *Mali Konec*. Časih pravijo začetku »glava« in koncu »rep«; tudi temu pritrjujem in opozarjam na *Zlati rep*. Če je konec v tem slučaju kratek, imenuje se repič. Ker je tudi konec mojega spisa kratek, zdí se mi primerno, da končam z *Repičem*, vasjó pri Trebnjem.



Studenec.

Kopali studenec možjé,
Zadeli so žilo vodeno;
Prikazal se vir iz zemljé
Slaboten kalnó je in leno.

Izplali so jamo potém,
Globočje posegli z lopato,
In krêpek studenec možém
Poplačal je trude bogato. —

Od teh se kopačev, poet,
Modrosti življenja nauči:
Globoko posezaj mi v svet,
Nikar se v plitvinah ne muči!

Obilen odprè se ti vir,
Zajemaj, in vedno le rase;
Sladák je iz njega požir,
Da žeja po njem te vse čase!

y.



Stara povest.

Da sreča se človeku iznevéri
In dušo grenka zalotí prevara,
Prijatelj mój, povest le-tá je stara,
Kar svétlo solnce pot nebeško méri.

Brez sólz z nezvestnico se mož razstane:
Saj še na nebu žarko solnce sveti
In bliskajo se zvezde v nóči jasne —

Bedak za-tó se zdí mi vsakatéri,
Ki plitva sreča ga slepó začara;
Prebiti móči njemu ni udara,
Kadàr zameril se je »božji hčéri.«

In iskra v njem prenehala ni tleti:
Srénóst, ki v moškem srci ne ugasne,
Doklèr življenja čuti slast in rane.

Miroljub.

